

LBRIS

We know
books

KEN FOLLETT

PRINTRE LEI

1981

CAPITOLUL UNU

Cei care voiau să-l omoare pe Ahmet Yilmaz erau persoane serioase. Niște studenți turci exilați care locuiau la Paris și ucisese deja un atașat al Ambasadei Turciei și apoi incendiaseră casa unui director executiv al Turkish Airlines. Îl aleseseră pe Yilmaz ca următoarea lor țintă fiindcă era un susținător bogat al dictaturii militare și trăia, în mod convenabil, în Orașul Luminilor.

Casa și biroul acestuia erau bine păzite, iar limuzina Mercedes era blindată, dar fiecare are o slăbiciune, erau de părere studenții, și acea slăbiciune e, de obicei, sexul. În cazul lui Yilmaz avuseseră dreptate. Câteva săptămâni de supraveghere lejeră dezvăluiseră faptul că Yilmaz își părăsea casa două-trei seri pe săptămână, la volanul Renaultului combi pe care servitorii lui îl foloseau la cumpărături, și se ducea pe o stradă laterală în Arondismen-tul 15 ca să viziteze o turcoaică tânără și frumoasă cu care avea o legătură amoroasă.

Studenții deciseră să pună o bombă în Renault în timp ce Yilmaz și-o trăgea.

Știau de unde să ia explozibilul: de la Pepe Gozzi, unul dintre nenumărații fii ai nașului corsican Mémé Gozzi. Pepe era dealer de arme. Ar fi vândut oricui, însă prefera clienții politici, fiindcă – recunoștea el cu bucurie – idealiiști plătesc prețuri mai mari.

El îi ajutase pe studenții turci la ambele lor crime anterioare.

Există o piedică în planul mașinii-capcană. De obicei, Yılmaz pleca de la față singur în Renault, dar nu întotdeauna. Uneori, o scotea la cină.

De multe ori, ea ieșea cu mașina și se întorcea o jumătate de oră mai târziu încărcată cu pâine, fructe, brânză și vin, evident, pentru un ospăț agreabil. Ocazional, Yılmaz revenea acasă cu taxiul, iar fata împrumuta mașina pentru o zi sau două. Studenții erau romantici, ca toți teroriștii, însă și reticenți să riște uciderea unei femei frumoase a cărei singure crime era cel mai ușor de iertat, aceea că iubea un bărbat nedemn de ea.

Discutaseră în mod democratic despre această problemă.

Lua toate deciziile prin vot și nu recunoșteau niciun lider. Totuși, în același timp, era printre ei unul a cărui personalitate puternică îl făcea dominant. Îl chema Rahmi Coskun și era un tânăr frumos și pasionat, cu o mustață stufoasă și o anumită lumină „destinat-pentru-glorie“ în ochi. Energia și hotărârea lui îi făcuseră să treacă prin cele două proiecte anterioare, în ciuda problemelor și riscurilor. Rahmi propuse să consulte un expert în bombe.

Inițial, celorlalți nu le plăcu ideea. În cine ar fi putut să aibă încredere? întrebare ei. Rahmi sugeră numele lui Ellis Thaler.

American care se considera poet, dar, de fapt, își ducea viața predând lecții de engleză, Ellis învățase despre explozivi ca recrut în Vietnam. Rahmi îl știa de vreun an: lucraseră amândoi la un ziar revoluționar de scurtă durată, numit *Haos*, și organizaseră o serată de poezie ca să strângă fonduri pentru Organizația pentru Eliberarea Palestinei (OEP). El păruse să înțeleagă furia lui Rahmi legată de ce

i se întâmpla Turciei și ura acestuia față de barbarii care o făceau. Alți studenți îl știau și ei puțin pe Ellis: fusese văzut la mai multe demonstrații și presupuseseră că era un absolvent sau un tânăr profesor. Totuși, erau reticenți să aducă un nonturc. Dar Rahmi insistă și, în cele din urmă, consimțiră.

Ellis veni imediat cu soluția la problema lor. Bomba ar fi trebuit controlată prin radio, zicea el. Rahmi urma să stea la o fereastră vizavi de apartamentul fetei sau într-o mașină parcată pe stradă, ținând Renaultul sub observație și având la îndemână un mic transmițător radio de mărimea unui pachet cu țigări – genul utilizat la deschiderea automată a ușilor de garaj. Dacă Yılmaz se urca singur în mașină, cum făcea de cele mai multe ori, Rahmi ar fi apăsat butonul transmițătorului și un semnal radio ar fi activat un comutator, care ar fi armat bomba și apoi ar fi explodat de îndată ce Yılmaz ar fi pornit motorul.

Însă dacă în mașină s-ar fi urcat fata, Rahmi n-ar fi apăsat butonul, iar ea ar fi plecat într-o binecuvântată ignoranță. Bomba ar fi fost destul de sigură până când era armată. „Nu apeși pe buton, nu face bang“, zicea Ellis.

Lui Rahmi îi plăcu ideea și-l întrebă pe Ellis dacă va colabora cu Pepe Gozzi ca să pună la punct bomba.

– Sigur, răspuse Ellis.

Dar mai era un obstacol.

– Am un prieten care vrea să vă întâlnească pe voi, Ellis și Pepe, zise Rahmi. Ca să spun drept, *trebuie* să vă întâlnească, altfel întreaga afacere cade. El e prietenul care ne dă bani pentru explozivi, mașini, șpagă, arme, tot.

– De ce vrea să ne întâlnească? voiră să știe Ellis și Pepe.

– Trebuie să se asigure că bomba o să funcționeze și vrea să vadă că poate să aibă încredere în voi, îi lămuri Rahmi scuzându-se. Nu trebuie decât să-i duceți bomba și să-i explicați cum o să funcționeze, să-i strângeți mâna și să-l lăsați să vă privească în ochi. E chiar atât de mult când vorbim de omul care face totul posibil?

– N-am nimic împotriva, spuse Ellis.

Pepe ezită. El voia banii din afacere – întotdeauna voia bani, așa cum un porc își dorește jgheabul –, dar ura să cunoască oameni noi.

– Ascultă, îi explică Ellis. Grupurile astea de studenți înfloresc și mor ca mimoza primăvara, iar Rahmi, cu siguranță, o să fie omorât în curând. Însă dacă-l cunoști pe „prietenul“ lui, ai să fii capabil să continui să faci afaceri și după ce Rahmi nu mai e.

– Ai dreptate, fu de acord Pepe, care nu era un geniu, dar înțelegea principiile afacerii când îi erau explicate simplu.

Ellis îi spuse lui Rahmi că Pepe era de acord, și Rahmi stabili o întâlnire a celor trei pentru duminica viitoare.

În acea dimineață, Ellis se trezi în patul lui Jane. Se dezmetici brusc, speriat, ca și cum ar fi avut un coșmar. O clipă mai târziu își aminti motivul pentru care era atât de tensionat.

Se uită la ceas. Era devreme. Își trecu în minte planul. Dacă totul mergea bine, în ziua aceea avea să se tragă concluzia triumfătoare a mai mult de un an de muncă răbdătoare și grijulie. Și ar fi putut să împartă triumful cu Jane, dacă va mai fi în viață la sfârșitul zilei.

Întoarse capul să se uite la ea, mișcându-se cu grijă ca să n-o trezească. Inima îi sări, ca de fiecare dată când

îi vedea fața. Era întinsă pe spate, cu nasul cărn îndreptat spre tavan și cu părul negru răspândit pe pernă ca o aripă întinsă de pasăre. Îi privi gura larg deschisă, buzele pline care îl sărutau atât de des și de seducător. Lumina soarelui primăvărat ic îi dezvăluia puful blond de pe obraji – barba ei, cum o numea el când voia s-o tachineze.

Era o plăcere rară s-o vadă așa, în repaus, cu fața relaxată și lipsită de expresie. În mod normal era animată – râzând, încruntându-se, făcând grimase, înregistrând surpriza, scepticismul sau compasiunea. Cea mai frecventă expresie a ei era un rânjet periculos, ca al unui băiețel răutăcios care tocmai a făcut o glumă diabolică. Numai când dormea sau gândea foarte profund era așa. Dar așa o iubea el cel mai mult, ca în momentele acelea, când era cu garda jos și naturală, aspectul ei sugerând senzualitatea apatică arzându-i în interior ca un foc subteran lent și fierbinte. Când o văzu așa, aproape simți o dorință grozavă s-o atingă.

Asta îl surprinse. Când o cunoscuse, curând după ce venise la Paris, îl impresionase ca model tipic de băgăcioasă care se găsea întotdeauna printre tineri și radicali în capitale, conducând comitete și organizând campanii împotriva Apartheidului și pentru dezarmarea nucleară, fiind lidera unor marșuri de protest pentru El Salvador și poluarea apei, strângând bani pentru persoanele înfometate din Ciad și încercând să promoveze un talentat tânăr regizor de film. Oamenii erau atrași de frumusețea ei izbitoare, captivați de farmecul ei și energizați de entuziasmul ei. Ieșise cu ea de câteva ori doar pentru plăcerea de a privi o fată drăguță devorând o friptură. Apoi – n-ar putea să-și amintească niciodată exact cum se întâmplase – descoperise că în interiorul acestei fete excitante trăia o femeie pasională, și se îndrăgostise.

Privirea lui rătăci în jurul micului ei apartament. Înregistră cu plăcere posesiunile personale familiare care marceau locul ca al ei: o lampă drăguță realizată dintr-un mic vas chinezesc, un raft plin de cărți despre economie și sărăcia la nivel mondial, o canapea mare și moale în care puteai să te scufunzi în voie, o fotografie a tatălui ei, un bărbat frumos într-un sacou la două rânduri, făcută, probabil, la începutul anilor '60, o cupă mică din argint câștigată de ea pe poneiul său, Dandelion, și data-tă 1971, în urmă cu zece ani. „Avea treisprezece ani, se gândi Ellis, iar eu aveam douăzeci și trei și, în timp ce ea câștiga întreceri de ponei în Hampshire, eu eram în Laos, plasând mine antipersonal de-a lungul rutei Ho Și Min.“

Când văzuse apartamentul prima dată, cu aproape un an în urmă, ea tocmai se mutase acolo din suburbii și era destul de gol: doar o cămăruță la mansardă, cu o bucătărie într-o nișă, o cabină de duș într-o debara și o toaletă pe hol. Treptat, ea îl transformase dintr-un pod soios într-un cuib vesel. Câștiga un salariu bun ca interpret, traducând din franceză și rusă în engleză, dar și chiria era mare – apartamentul se afla în apropiere de Boulevardul St. Michel –, așa încât cumpăruse cu grijă, economisind bani doar pentru masa potrivită din mahon, patul antic și covorul de Tabriz. Era ceea ce tatăl lui Ellis ar fi numit o doamnă elegantă. „Ai s-o placi, tată, chibzui Ellis. Ai să fii, pur și simplu, nebun după ea.“

Se rostogoli pe partea lui, cu fața la ea, și mișcarea o trezi, așa cum el știa că o să se întâmple. Ochii ei mari și albaștri se holbară în tavan pentru o fracțiune de secundă, apoi se uită la el, zâmbi și se rostogoli în brațele lui.

– Salut, șopti ea, și el o sărută.

Se excită imediat. Rămaseră întinși împreună pentru o vreme, pe jumătate adormiți, sărutându-se din când în

când. Pe urmă, ea își puse un picior peste șoldurile lui și începură să facă dragoste languros, tăcuți.

Când deveniseră amanți și începuseră să facă dragoste dimineața și seara, și de multe ori și în mijlocul după-amiezii, Ellis presupusese că o așa excitație n-avea să dureze și că după câteva zile sau, poate, câteva săptămâni noutatea avea să se atenueze și ei urmau să revină la media statistică de două ori și jumătate pe săptămână, sau cât era. Greșise.

Un an mai târziu încă și-o trăgeau ca în luna de miere.

Se rostogoli peste el, lăsându-se cu toată greutatea pe corpul lui. Pielea ei umedă se lipi de a lui. El își înfășură brațele în jurul corpului ei mic și o îmbrățișă, în timp ce pătrunse. Ea simți cum i se apropie punctul culminant, își înalță capul și se uită în jos la el, apoi îl sărută cu gura deschisă în vreme ce el ejacula în interiorul ei. Imediat după aceea, ea gemu pe ton scăzut, iar el îi simți orgasmul lung, blând, în valuri, de duminică dimineața. Rămase pe el, pe jumătate adormită încă. El îi mângăie părul.

După un timp, ea se agită.

– Știi ce zi e azi? mormăi ea.

– Duminică.

– E duminică în care pregătești tu masa de prânz.

– N-am uitat.

– Bine.

– Ce-ai de gând să-mi dai? întrebă ea după o pauză.

– Friptură, cartofi, mazăre, brânză de capră, căpșuni și cremă Chantilly.

Ea își înalță capul râzând.

– Asta faci mereu!

– Ba nu. Ultima dată am avut fasole franțuzească.

– Iar data dinainte de asta ai uitat, așa că am mâncat în oraș. Ce spui de ceva schimbări în gătitul tău?

– Hei, stai așa. Înțelegerea era să pregătim alternativ masa de prânz în zilele de duminică. Nimeni n-a zis nimic despre a face un prânz *diferit* de fiecare dată.

Ea căzu din nou pe el, simulând înfrângerea.

Afacerea lui din acea zi îi rămăsese tot timpul în minte. Va avea nevoie de ajutorul ei și asta era momentul s-o întrebe.

– Trebuie să mă întâlnesc cu Rahmi în dimineața asta, începu el.

– Bine. Ne vedem la tine mai târziu.

– Ai putea să faci ceva pentru mine, dacă nu te-ar deranja să ajungi acolo un pic mai devreme.

– Ce?

– Să gătești masa de prânz. Nu! Nu! Glumeam. Vreau să mă ajuți cu o conspirație mică.

– Ia spune-mi, zise ea.

– Azi e ziua de naștere a lui Rahmi, iar fratele lui, Mustafa, e în oraș, numai că Rahmi nu știe.

„Dacă asta funcționează, nu te mai mint niciodată“, se gândi Ellis.

– Vreau ca Mustafa să apară la petrecerea de prânz a lui Rahmi ca surpriză. Însă am nevoie de un complice.

– S-a făcut, rosti ea.

Se rostogoli de pe el și se așeză în fund, picior peste picior. Sâniile îi erau ca niște mere, netezi, rotunzi și tari. Vârfurile părului îi periau sfârcurile.

– Ce trebuie să fac?

– E simplu. Trebuie să-i spui lui Mustafa unde să se ducă, dar Rahmi nu s-a decis încă unde vrea să mănânce. Așa că am să primesc mesajul de la Mustafa în ultimul

moment. Și Rahmi are să fie, probabil, lângă mine când o să sun.

– Și soluția?

– Te sun *pe tine*. O să bat câmpii. Ignoră tot cu excepția adresei. Sună-l pe Mustafa, dă-i adresa și spune-i cum să ajungă acolo.

Toate astea sunaseră OK când Ellis și le închipuise, dar în clipa aia păreau teribil de neplauzibile.

Totuși, Jane nu păru suspicioasă.

– Pare destul de simplu, adăugă ea.

– Bine, zise Ellis binedispus, ascunzându-și ușurarea.

– Și după ce suni, cât de repede vii acasă?

– În mai puțin de-o oră. Vreau să aștept să văd surpriza, însă nu stau să iau prânzul acolo.

Jane păru gânditoare.

– Te-au invitat pe tine, dar nu și pe mine.

Ellis ridică din umeri.

– Presupun că e o petrecere între bărbați.

El întinse mâna după blocnotesul de pe noptieră și scrisese *Mustafa* și numărul de telefon.

Jane se dădu jos din pat și traversă camera spre debaraua cu duș. Deschise ușa și dădu drumul la robinet. Starea de spirit i se schimbă. Nu zâmbea.

– De ce ești supărată?

– Nu sunt supărată, răspunse ea. Uneori nu-mi place modul în care mă tratează prietenii tăi.

– Dar știi cum sunt turcii cu fetele.

– Exact – *fetele*. N-au nimic împotriva femeilor respectabile, însă eu sunt o *fată*.

Ellis oftă.

– Nu e genul tău să te simți împunsă de atitudinile preistorice ale câtorva șovini, oftă Ellis. Ce vrei să-mi spui *cu adevărat*?

Ea reflectă o clipă, stând goală lângă duș, și era atât de frumoasă, că Ellis vru să facă din nou dragoste cu ea.

– Cred că vreau să spun că nu-mi place statutul meu. Îți sunt devotată ție, toată lumea știe asta – nu mă culc cu nimeni altcineva, nici măcar nu ies cu alți bărbați –, dar tu nu-mi ești devotat. Nu locuim împreună, nu știu unde te duci sau ce faci o grămadă de timp, nu ne-am întâlnit niciodată unul altuia părinții... și lumea știe toate astea, așa că mă tratează ca pe o stricată.

– Cred că exagerezi.

– Așa spui mereu.

Intră în duș și trânti ușa. Ellis își luă aparatul de ras din sertarul în care își ținea setul peste noapte și începu să se bărbierească la chiuveta din bucătărie. Mai avuseseră discuția asta și înainte, mult mai lungă, și știa ce avea la bază: Jane voia ca ei să locuiască împreună.

Și el voia, desigur. Voia s-o ia în căsătorie și să trăiască împreună tot restul vieții lor. Dar fusese nevoit să aștepte până când misiunea asta se încheia. Și nu putea să-i dezvăluie asta, așa că-i zicea chestii precum *Nu sunt pregătit* și *Am doar nevoie de timp*, iar aceste fraze evazive o înfuriau. I se părea că un an era o perioadă mult prea lungă ca să iubești un bărbat fără să obții niciun fel de angajament din partea lui. Avea dreptate, desigur. Însă dacă totul mergea bine în acea zi, putea să facă totul așa cum trebuia.

Termină cu bărbieritul, își înfășură aparatul de ras într-un prosop și-l puse în sertarul lui. Jane ieși din duș și el îi luă locul. „Nu vorbim, reflectă el. E o prostie.“

În timp ce el era la duș, ea pregăti cafeaua. Apoi el se îmbracă repede cu pantalonii decolorați de dril și un tricou negru și se așează în fața ei la măsuta din mahon.

– Vreau să vorbesc serios cu tine, spuse ea pe când turna cafea.

– OK, admise el repede. Haide s-o facem la prânz.

– De ce nu acum?

– N-am timp.

– Ziua lui Rahmi e mai importantă decât relația noastră?

– Sigur că nu.

Ellis simți iritarea din tonul lui, și o voce de avertizare îi zise: „*Fii blând, ai putea s-o pierzi*“.

– Dar i-am promis, și e important să-mi țin promisiunile. Oricum, nu pare foarte important dacă avem discuția asta acum sau mai târziu.

Fața lui Jane căpătă un aspect neclintit, încăpățânat, pe care el îl știa: așa arăta când lua o decizie și cineva încerca s-o abată din cale.

– Pentru *mine* e important că vorbim *acum*.

Preț de o clipă fu tentat să-i mărturisească imediat tot adevărul. Însă nu așa planificase. N-avea timp, mintea îi era la altceva și nu era pregătit. Ar fi fost mult mai bine mai târziu, când aveau să fie amândoi relaxați, și el ar fi fost în stare să-i spună că misiunea lui la Paris s-a încheiat.

– Cred că ești prostuță și nu vreau să fiu agresiv. Te rog, haide să vorbim mai târziu. Acum trebuie să plec, preciză el ridicându-se în picioare.

– Jean-Pierre mi-a cerut să plec în Afganistan cu el, îl anunță Jane în timp ce el se îndrepta spre ușă.

Asta era atât de neașteptat, încât Ellis trebui să se gândească o clipă înainte să înțeleagă.

– Vorbești *serios*? întrebă el neîncrezător.

– Vorbesc serios.

Ellis știa că Jean-Pierre era îndrăgostit de Jane. Și mai erau o jumătate de duzină de alți bărbați: așa ceva era